

הפסיקו את ההפצצות!

לפי דיווח משרד הבריאות בעזה מספר ההרוגים ברצועה היום הוא למעלה מ-8000, מהם לפחות 3000 ילדים. בכל יום שעובר המספרים האלה גדלים במאות רבות. עד מתי? כמה עוד בני אדם צריכים להיהרג? כמה עוד צריכים לאבד את קרוביהם ואת בניהם? אני קורא להנהגה המדינית והצבאית שלנו להפסיק את ההפצצות ברצועה, ולהיכנס מיד למשא ומתן על החזרת החטופים, ועל הסדר מדיני בלתי נמנע עם החמאס. הוכחנו לעולם ולעצמנו שאנחנו יכולים להיות אכזריים כמו חמאס. החמאס עצמו כנראה כבר הכיר את האכזריות שלנו, ואין צורך להרוג עוד כמה אלפים לשם כך. גם בעלות הברית הגיעו להסדר עם גרמניה בתום מלחמת העולם השנייה, למרות פשעי המלחמה של הנאצים.

אירועי ה-7 באוקטובר פגעו פגיעה אנושה בחברה הישראלית. אמון האזרחים בהנהגה המדינית והצבאית התערער עד היסוד. הדרך לשקם אותו עוברת דרך סולידריות מלאה עם תושבי העוטף, ועם משפחות ההרוגים והחטופים. היא עוברת דרך התגייסות מלאה לסייע להם בכל דרך אפשרית – בלי שום התחשבנות. היא עוברת דרך חשבון נפש צבאי ומדיני נוקב. אם המדינה לא תנהג כך – היא לא תזכה מחדש באמון אזרחיה.

זאת ועוד, מנהיגינו חייבים להבין שהמדינה לא תזכה באמון אזרחיה באמצעות הרג מסיבי של אזרחים בעזה. ההרג הזה הוא ביטוי לכך שמנהיגינו אלה נסחפים אחרי תשוקת הנקמה המקננת בציבור. הסחף הזה מעיד שהם אינם מנהיגים אלא מונהגים. מהצהרותיהם מראשית המלחמה ועד היום עולה הרושם שהם מסרבים לפעול בתבונה מחשש שציבור הבוחרים הצמא לנקמה, לא יבחר בהם. מאחר שאי אפשר להחליפם באמצע המלחמה, אנחנו חייבים לתבוע מהם, בכל דרך, להתגבר על ייצר ההישרדות הפרטי שלהם, ולאמץ מדיניות המשרתת את המדינה ואת אזרחיה.

מנהיגינו העיוורים אינם מבחינים בכך שהטבח באזרחי עזה פוגע בחברה הישראלית פגיעה אנושה, שהיא עלולה לא להתאושש ממנה. אני לא האזרח היחידי כאן שחש בעומק ליבו שאין לו אמון בהנהגה שמבצעת טבח כזה. אני לא היחידי שמתקשה מאד להיות אזרח במדינה שמבצעת טבח כזה. אני לא היחידי שהולך ומאבד את הסולידאריות עם מדינתו, כאשר היא מבצעת טבח כזה. אני לא היחידי שמתקומם נגד טבח כזה שמדינתו מבצעת בשמו.

רבים בינינו חוששים לבטא עמדה כזאת היום. אבל אני משוכנע שרבים מאד מאיתנו כבר הפנימו את ההכרה בה, ורבים עוד יותר יפנימו אותה בקרוב מאד. הפנמת ההכרה הזאת משמעותה שההפצצות בעזה גורמות לא רק לטבח מיותר באזרחי עזה, אלא יוצרות נתק בין המדינה לרבים מאזרחיה. אזרחים אלה לא ירצו לקשור את גורלם בגורלה של מדינה, שמבצעת טבח כזה. הם ייטשו אותה דווקא כאשר היא זקוקה להם כל כך לשם בניינה מחדש. אני כותב זאת בכאב רב, כמי שכל חייו בארץ הזאת, הזדהה איתה בכל מאודו, ונאבק למענה ולמען תיקונה.

אם רבים יאבדו את הזדהותם עם המדינה וייטשו אותה, היא לא תשרוד זמן רב. פעם המחשבה הזאת הייתה מעוררת בי חלחלה. היום אני נאלץ להרהר בה כאפשרות סבירה שעלולה להתממש בקרוב. ממלחמה למלחמה מתגברת בי התחושה שאם לא נצליח לפתור את הסכסוך הישראלי-פלסטיני, ואחריו את הסכסוך הישראלי-ערבי – תתערער ההצדקה לקיומנו כאן, וברגע שלא תהיה הצדקה כזאת, לא נהיה כאן יותר.